

SZŰK BALÁZS

Fiam ha utazik

Viszi fiamat a táska,
 Miként jó időt a gyáva
 Szél. Nem tudja még ő sem,
 Lába alatt a kő sem,
 Hazaér-e ma még.
 Mint apró buborék,
 Tornászva így száll,
 Anyjához kószál.

Fiam végleg elutazott

Anyjától kószál
 Egy távoli tónál,
 Jaj, elveszett nekünk
 A mi örök derűnk,
 Hazaér-e még,
 Mint egy buborék?
 Könnyező kószem,
 Mi marad, ha ő sem?

Örökké fenn

Felnézek az égre,
 S te ott vagy, fiam.
 Repül a lelked.
 Előzöd a Holdat,
 Morajlod a csillagokat.
 Hidegben is ránk gondolsz
 Ott vacogva fenn,
 Mert repülő vagy,
 S időnként, éjszakánként
 Haza szállsz
 Idegen földről
 Volt otthonod fölél.
 Villogó szárnyaid sírnak,
 Amikor vágtatsz szabadon,
 Könnyeid alá zuhannak,
 Mint a forrásvíztől átítatott
 Csodaszarvasok az erdő
 Rejtelmében, csak épp
 Nem hazát keresve,
 Hanem abból kikergetve,
 Fénytelen fejedelmek,
 Jelentést író sámánpapok
 Szemmelverésében,
 Nyílesőjében.
 De ide mindig haza térhetsz:
 Adunk nyugalmat
 Sírjaink pihenőjében,
 Szüleid utolsó ölelésében.